

«کوپن سفر» راهی برای جبران خسارت گردشگری

م‌ر تفضی بلوکی

سال ۹۸ در شیب روزهای پایانی قرار گرفته و به نفس‌های آخرش نزدیک شده است. سالی پر از فراز و نشیب و سالی که هرچند با رکود همراه بود اما توانست بازار «بحران» را بسیار رونق ببخشد. سالی پر از بحران‌های اقتصادی؛ ارزی، تحریم تا بحران‌های زیست محیطی مانند سیل، زلزله و حالانیز در نفس‌های پایانی خود بحرانی با نام «پیدمی بیماری کرونا» را با خود به همراه دارد.

سالی که در آن همه مردم و به تبع آن کسب و کارها در روزهای پر از استرس و اضطراب آن دست و پنجه نرم می‌کنند. به جرئت می‌توان گفت که بحران‌های ایجاد شده، همه مردم کشور را با هر شغل و موقعیت اجتماعی تحت تاثیر خود قرار داد که البته فعالان حوزه گردشگری نیز از این قائده مستثنی نیستند.

بحرانی که در آغاز سال با جاری شدن سیل و درگیر کردن بیش از ۲۵ استان کشور شکل گرفت. به همین دلیل از همان آغاز سال جاری بسیاری از مردم از فعالیت تفریحی و گردشگری خود صرف نظر کردند و عطای تفریح را به لقایش بخشیدند.

از همان زمان زنگ اختار و رکود بازار گردشگری به صدا درآمد و همه فعالان این بخش را با مشکل مواجه کرد. تا همین روزهای پایانی که مردم به دلیل بیماری کرونا به توصیه و درخواست مسئولان از سفر صرف نظر کردند؛ در نتیجه فعالان حوزه گردشگری در مرز ورشکستگی قرار گرفتند.

با ارائه گزارش خسارات وارد شده حوزه گردشگری به وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی و اوج گرفتن مشکلات فعالان این حوزه، پیشنهادهایی توسط این وزارت برای حل آن ارائه شد. که اعطای «کوپن سفر» یکی از آن‌هاست. طبق این طرح؛ بعد از فروکش کردن تب بیماری در کشور و رسیدن به وضعیت سفید، توسط دولت فرصتی برای اسفرو و تفریح و تعطیلات مردم فراهم خواهد شد.

وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی امیدوار است که با این اقدام بعد از طی این دوره پر استرس و اضطراب در جامعه نشاط به مردم بازگردد و همچنین بتوان به فعالان حوزه گردشگری که خسارات سنگینی را در بحران کرونا متحمل شده‌اند، کمک کرد.

تحقق این برنامه‌ها و اهداف میسر نیست، جز اینکه با همکاری همه نهادهای مربوطه و مردم ضمن رعایت بهداشت و محدودیت تردد در اماکن شلوغ از سفرهای غیر ضروری صرف نظر کنیم تا بتوانیم از این برهه بحرانی عبور کنیم. همانطور که می‌دانید به دلیل شرایط فعلی تعطیلات نوروز را از دست دادیم؛ اما طوری نشود که تعطیلات تابستانی را نیز از دست بدهیم.

و در آخر ضمن تسلیت به همه خانواده‌هایی که در هر یک از بحران‌های سال جاری عزیزان خود را از دست داده‌اند، آرزوی سلامتی برای تمام مردم کشور را دارم و امیدوارم هر چه زودتر این بحران پایانی امسال را نیز با سلامتی پشت سر بگذاریم و سالی پر از خیر، برکت و رونق اقتصادی را پیش رو داشته باشیم.

گزارش میدانی «توسعه ایرانی» از تاثیر کرونا بر بیماران سرطانی

تکمیل پازل رنج و آسیب‌پذیری

فرانک زرین

د- تعطیلی بخش شیمی درمانی برخی بیمارستان‌ها و کلینیک‌های دولتی به دلیل افزایش سرریس دهی به بیماران مبتلا به کرونا.

افزایش قیمت داروهای شیمی درمانی

در ایران برخلاف بسیاری از کشورهای جهان، فرد بیمار باید خود داروهای شیمی درمانی را تهیه و به محل شیمی درمانی ببرد. در آنجا فقط تزریق صورت می‌گیرد. دیگر اینکه در بیشتر مواقع باید پول شیمی درمانی را هم همان اول بپردازد و بعد مدارک را به بیمه‌ای که تحت پوشش آن است، تحویل دهد. بازگشت بخشی از این هزینه‌ها توسط بیمه‌های درمانی و تکمیلی به بیمار هم بین یک تا دو ماه به طول می‌انجامد. این در حالی است که قیمت داروهای شیمی درمانی هم‌زمان با شیوع کرونا بیشتر هم شده است.

افراد مبتلا به سرطان، جدا از مشکلات متعدد هزینه‌های گزاف درمان» و «سیستم درمانی نامناسب» که همیشه داشته و دارند؛ این روزها به دلیل شیوع بیماری کرونا دچار فشارهای بیشتر و مضاعف از جمله افزایش قیمت داروهای شیمی درمانی و کاهش شدید کمک‌های خانوادگی به دلیل محدودیت رفت و آمد هستند

مینو زن ۶۵ ساله‌ای که خواهرش مبتلا به سرطان پستان است، در یک کلینیک شیمی درمانی در استان البرز می‌گوید: «من برای خرید داروهای شیمی درمانی خودم، ۲۱ روز پیش از این دوره شیمی درمانی و قبل از بحث کرونا، ۱۰۰ هزار تومان داده بودم و این دفعه ۳۰۰ هزار تومان دادم. از هلال احمر پرسیدم چرا؟ گفتند بر به دلیل شیوع بیماری کرونا دچار فشارهای بیشتر و مضاعف به ترتیب زیر هستند:

الف - افزایش قیمت داروهای شیمی درمانی؛
ب - کاهش شدید کمک‌های خانوادگی به دلیل ضرورت محدودیت رفت و آمد؛
ج - حضور ناگزیر اما پرخطر فرد یا افراد حامی بیمار مبتلا به سرطان، در محافل عمومی برای تهیه نیازهای درمانی وی؛

می‌ترسم مادرم از کرونا بمیرد. در این وضعیت خودم هم نمی‌توانم از محافل پرخطر دور باشم.»

حامیان بیمار و خطر کرونا

کسانی که به بیماران مبتلا به سرطان بدخیم کمک (اعم از مالی و غیر مالی) می‌کنند، بیشتر اعضای خانواده آنها هستند. این افراد ناچارند برای تهیه دارو، رقت و فتنه امور بیمه و خرید مواد غذایی برای بیماران شان (که اغلب نیازمند رژیم غذایی ویژه هم هستند)، مدام در خیابان‌ها و محافل عمومی در تردد باشند. همین باعث شده است تا هم استرس بیمار بیشتر شود، هم به واسطه حضور مدام خانواده‌شان برای حل نیازهای ضروری در محافل عمومی، در خطر بیشتر بیماری کرونا قرار بگیرند.

ناصر که سرطان لوزالمعده دارد می‌گوید: «والا من شرمند همسر هستم. یعنی با این همه پیشرفت توی کارهای کامپیوتری که اخبارش را می‌خوانیم و هر وقت لازم بدانند هزار و یک کار با آن انجام می‌دهند، بعد هم با این همه پولی که ما می‌دهیم و یک عمر هم حق بیمه دادیم، نمی‌تواند جواب تسکین‌های جورواجور ما را با یکی دو تا کلیک به پزشک ما برسانند؟ هنوز هم باید مثل ۵۰ سال پیش عمل کنیم؟ مدام می‌گویند بمان توی خانه... برایت خطرناک است. چطور؟ همسر من باید برود جواب آزمایش‌های جورواجور را بگیرد و بیرون نرسد دکتر. باید قهرم بیمه را بپردازد و پرونده من را ببرد تا من اجتماعی. دو سه ساعت منتظر بمانم بعد آن را به برد فلان سازمان تا تاییدیه بگیرد و... این قصه سر دراز دارد. هزار جور از این کارها هست. خب پیشرفت سیستم کامپیوتری به درد چه خورده توی این مملکت؟ مسئولان خوب است کمک کنند تا این شرایط پرخطر برای همه از جمله ما بیماران کمتر شود.»

برای مال اندوزی نگاه می‌کنند. در نتیجه احتکار دارو در شرایط بحرانی مثل شیوع کرونا، سبب می‌شود تا بیماران خاص بیش از همیشه با بحران مالی، استرس و خطر سلامتی روبه‌رو باشند. در این میان صد البته بیماران سرطانی نیز قرار دارند.

اردلان که مادرش بیمار است می‌گوید: «من ناچارم خیلی از روزها از کار اداری‌ام بزنم حتی اگر به من مرخصی دهند و دنبال داروهای مادرم بگردم. دو هفته پیش که شیمی درمانی پنجم مادرم با شیوع کرونا در ایران مصادف شد، آمپول‌های او را با یک فاصله زمانی سه هفته‌ای خیلی گران تر خریدم.

درست است که بخش بزرگی از این پول بعد توسط اداره بیمه به حساب مادرم برمی‌گردد، اما دوندگی و بوروکراسی دارد، توی صف طولانی ایستادن دارد، این در و آن در زدن دارد، تاخیر زمانی دارد. برخی مراکز خیریه برای گرفتن کمک وجود دارند اما پی‌گیری همه اینها آسان نیست. در این شرایط، هزینه‌های دستکش و ماسک و محلول ضد عفونی هم به هزینه‌های ما اضافه شده. به جیب و مشکلات اقتصادی ما اصلاً توجه نمی‌شود.

این وسط سلامت ما مهم نیست؟ در هر شرایطی مثل پاسوخته‌ها ناچار به دویدن هستیم. بعد این همه بدبختی و مبارزه با سرطان ترس کرونا طرف دیگر.»

تعطیلی بخش شیمی درمانی برخی مراکز درمانی

در هر شهر، برخی بیمارستان‌های دولتی و خصوصی، بخشی ویژه بیماران مبتلا به سرطان و شیمی درمانی دارند. در این روزها بسیاری از بیمارستان‌های دولتی و نیمه‌دولتی، در حال سرریس دهی به بیماران مبتلا به کرونا هستند و همین باعث شده است تا برای امور دیگر از جمله شیمی درمانی، دچار محدودیت شوند. بخشی از این محدودیت، به دلیل نداشتن «امکانات درمانی مناسب با شرایط بحران» و بخشی هم به ضرورت «مصون نگاهداشتن بیماران آسیب‌پذیر از کرونا» است. به دلیل افزایش بیماران مبتلا به کرونا، برخی مراکز درمانی، اقدام به توقف بخش شیمی درمانی خود، و ادغام بیماران تحت پوشش‌شان با دیگر مراکز شیمی‌درمانی کرده‌اند. این کار خود سبب ازدحام بیشتر بیماران نیازمند به شیمی‌درمانی در برخی مراکز درمانی و کلینیک‌ها شده است.

کعبود تخت جدی‌ترین بحران این مراکز است به نحوی که به شماری از بیماران، به طور نشسته و سرپایی داروهای شیمی درمانی در بازه زمانی یک و نیم تا دو ساعته تزریق می‌شود.

نادیا که به دلیل سرطان پیشرفته رحم، در کلینیکی در مرکز تهران به تازگی شیمی‌درمانی شده است می‌گوید: «من به دلیل شیمی‌درمانی دچار خستگی مفرط هستم. دو ساعت نشستن روی صندلی برای من خیلی سخت بود. مشکل دیگر هم این بود که به نزدیک ۳۰ نفر شد. همه آنها که ماسک نداشتند. این برای آدم‌های آسیب‌پذیر مثل ما احتمالاً خطرناک است. من که خیلی احتیاط کردم.»

مسافر کیانسا سرطان دارد. او می‌گوید: «تا آنجا که یادم هست ما همیشه بابت همه چیز نگرانی و استرس داشتیم. کار، تحصیل، هزینه‌های زندگی و خیلی چیزهای دیگر. اگر بیمار توی خانه داشته باشی که نگرانی بابت پیدا کردن دارو و از پس هزینه‌های درمان برآمدن هم به آنها اضافه می‌شود. حالا با بحران کرونا، تمام این نگرانی‌ها برای من و مادرم چند برابر شده. مادر من شیمی‌درمانی می‌شود و سیستم دفاعی بدن او ضعیف است. با این وجود ناچار است برای دوره‌های شیمی‌درمانی به کلینیک برود. محیط‌های درمانی مثل کلینیک و درمانگاه و بیمارستان جزو محیط‌های پرخطر هستند.

هرچه این کلینیک‌ها شلوغ‌تر باشند، خطرناک‌تر و استرس‌زاتر می‌شوند که الان شده‌اند. تصورش را نکنید در یک اتاق ۲۰ یا ۳۰ متری، هم‌زمان ۱۵ نفر حتی بیشتر در حال گرفتن داروی شیمی‌درمانی هستند. در این شرایط ماسک و دستکش و مواد ضد عفونی هم به درستی گیر

نمی‌آید. متأسفانه زیاد شدن قیمت دارو هم نگرانی‌های ما را چند برابر کرده. برای من سؤال است که کرونا چرا باید روی قیمت داروهای سرطان تاثیر بگذارد؟»

نیلوفر ادامه می‌دهد که «از طرفی برای پیدا کردن ماسک و الکل و مواد ضد عفونی باید کل شهر را بگردم چون در مدت ۲۴ ساعت نایاب شد. از طرف دیگر هر بار که برای خرید مجبور می‌شوم از خانه بیرون بروم استرس دارم که می‌آید یا خدوم ویروس را داخل خانه ببرم و باعث مبتلا شدن مادرم بشوم. واقعاً زندگی کردن توی این همه استرس و نگرانی‌های بی‌دریسی روح آدم را خسته و داغان می‌کند...»

کاهش کمک‌های خانوادگی فرد مبتلا به سرطان بدخیم و تحت شیمی‌درمانی، در انجام ساده‌ترین امور روزانه خود از جمله پخت و پز، نظافت خانه و بهداشت شخصی دچار ضعف و ناتوانی می‌شود. بیمار گاه توانایی انجام ساده‌ترین امور خود را ندارد، چه برسد به تهیه دارو، خرید مایحتاج زندگی و رفت و آمدهای چندبازه به اداره بیمه. به همین دلیل دست کم تا ۱۰ روز پس از شیمی‌درمانی، نیازمند حمایت ویژه نزدیکان است. این روزها اما با هدف جلوگیری از شیوع بیماری کرونا، حتی اعضای یک خانواده هم لزوماً همدیگر را نمی‌بینند. در نتیجه بیماران مبتلا به سرطان‌های بدخیم، از بسیاری حمایت‌های خانوادگی در پخت و پز و نظافت خانه محروم شده‌اند.

کیانا می‌گوید: «در طول درمان مادرم، اگر من خرید مایحتاج خانه را انجام می‌دادم، به طور متناوب و حداقل دو تا سه روز در هفته، خاله‌ام، دختر خاله‌ام یا گاه همسر دایی‌ام به ما برای پخت و پز و گاه برخی کارهای خانه کمک می‌کردند. الان شرایط جوری است که برای حفظ سلامت دو جانبه، این رفت و آمدها کاهش پیدا کرده و حتی به صفر رسیده‌است.

به همین دلیل شرایط برای مادرم که شیمی‌درمانی می‌شود و خسته است و توان کار ندارد، اما می‌خواهد من را دست تنها نگذارد؛ خیلی سخت شده. مضاف بر اینکه به همه کارهای ما و شرایط سخت گذشته، مقابله با کرونا هم اضافه شده است. جدا از دره‌دوری برای خرید ماسک و دستکش و مواد شوینده مناسب که پیش از این شرح دادم، ضد عفونی همه چیزهایی که برای خانه می‌خریم و همه سطوح ... و واقعاً موقعیت ما را دشوارتر کرده است.»

تلاش برای جلوگیری از شیوع کرونا یک تلاش عمومی است، اما شرایط بیماران خاص مانند سرطان، بسیار دشوار است. به عبارت دیگر این قشر، از همیشه تنها تر و ضعیف‌تر شده‌اند